

ตะปูกับชีวิต

นำเสนอเมื่อ : 6 พ.ย. 2552

มีเด็กน้อยคนหนึ่งที่มีหน้าแสดงอารมณ์ไม่ค่อยจะดีนัก พ่อของเขาจึงให้ตะปูกับเขา 1 ถุง และบอกกับเขาว่า

“ทุกครั้งที่เขารู้สึกโมโห หรือโกรธใครสักคน ให้ตอกตะปู 1 ตัวเขาไปกับรั้วที่หลังบ้าน”

วันแรกผ่านไป เด็กน้อยคนนั้นตอกตะปูเขาไปที่รั้วหลังบ้านถึง 37 ตัว และก็ค่อย ๆ ลดจำนวนลงเรื่อย ๆ ในแต่ละวันที่ผ่านไป ก็ลดจำนวนลง นอยลง นอยลง

เพราะเขารู้สึกว่า การรู้จักควบคุมอารมณ์ของตนเองให้สงบ ง่ายกว่าการตอกตะปูตั้งเยอะ

และแล้ว หลังจากที่เขาสามารถควบคุมตนเองได้ดีขึ้นใจเย็นมากขึ้น เขาจึงเข้าไปพบกับพ่อ

และบอกกับพ่อของเขาว่า เขาสามารถควบคุมอารมณ์ตนเองได้แล้ว ไม่มุทะลุเหมือนแต่ก่อนที่เคยเป็นมา

พ่อยิ้ม และบอกกับลูกชายของเขาว่า

“ถ้าเป็นเช่นนั้นจริงเจ้าต้องพิสูจน์ให้พ่อรู้ โดยทุกๆ ครั้งที่เขาสามารถควบคุมอารมณ์ฉุนเฉียวของตนเองได้ ให้ถอนตะปูดออกจากหัวหลังบ้าน 1 ตัว ทุกครั้ง”

วันแล้ววันเล่า เด็กน้อยคนนั้นก็ค่อยๆ ถอนตะปูดออก ทีละตัว จาก 1 เป็น 2 จาก 2 เป็น 3 จนในที่สุดตะปูดทั้งหมดก็ถูกถอนออก จนหมด เด็กน้อยดีใจมากรีบวิ่งไปบอกกับพ่อเขาว่า

“ฉันทำได้ ในที่สุดฉันก็ทำจนสำเร็จ!!”

พ่อไม่ได้พูดอะไร แต่งูมือลูกของเขาออกไปที่หัวหลังบ้าน และบอกกับลูกว่า
“ทำได้ดีมาก ลูกพ่อ และเจ้าลองมองกลับไปหัวเหล่านั้นสิ เจ้าเห็นหรือไม่ว่า

หัวนั้นมันไม่เหมือนเดิม ไม่เหมือน..กับที่มันเคยเป็น จำไว้นะลูก

เมื่อใดก็ตามที่เจ้าทำอะไรลงไปโดยใช้อารมณ์ สิ่งนั้นมันจะเกิดเป็นรอยแผล

เหมือนกับการเอาเม็ดที่แหลมคมไปแทงใครสักคน ต่อให้ใช้คำพูด ว่า “ขอโทษ”

สักทีหน ก็ไม่อาจลบความเจ็บปวด ไม่อาจลบรอยแผลที่เกิดขึ้นกับเขาคนนั้นได้

ฉันใดก็ฉันนั้น “กับเพื่อน” .. เพื่อนเปรียบเสมือน อัญมณีอันมีค่าที่หายาก

เป็นคนที่ทำให้เรายิ้ม เป็นคนที่คอยให้กำลังใจ และยินดีเมื่อเราพบกับความสำเร็จ

เป็นคนที่คอยปลอบใจเราเมื่อยามเศร้า ร่วมทุกข์ร่วมสุขกับเรา และจริงใจกับเราเสมอ ...

แสดงให้เห็น ว่าเราห่วงใยเขามากแค่ไหน และระวังสิ่งที่เราทำไป

ไม่ว่าจะเป็นคำพูดหรือการกระทำ และจงจดจำไว้เสมอว่า ” คำขอโทษ “

ไม่ว่าเขาจะยกโทษให้เราหรือไม่ก็ตาม แต่สิ่งที่มันเกิดขึ้น

คือ รอยร้าวที่เขาคงไม่อาจลืมนั้นได้ ตลอดไป”

หวังว่านิทานนี้คงช่วยให้พวกเรา อยู่ร่วมกัน ทำงาน ร่วมกัน คบกัน

ด้วยความรู้สึกที่ดีต่อกันขึ้นเรื่อยๆ ตลอดไป.....